

Meningerne iøvrigt have været meget delte om, hvorvidt man burde bibeholde nogen saadan Beskyttelse for de indenlandske Salt-raffinaderier, ved det ærede Medlem jo meget godt, men selv om man kom til det Resultat, at der billigvis burde ydes Bedkommende et Bede-lag for det Tab, som Forstjellen imellem den nuværende Told paa raat og raffineret Salt andrager, kunde det jo meget godt gøres, uden at det vilde kræve noget Offer for Statskassen, som er værd at tale om. Det kunde maasse være af Betydning for det enkelte Saltraffinaderi, men for Statskassen, og lige overfor de Interesser, her er Tale om, bliver det saa smaalt, at det forekommer mig ikke at kunne veie Noget i Vægtstaaalen. En stor Del af de Betæneligheder, som det ærede Medlem fremførte, er jeg fuldstændig enig med ham i, og det ærede Medlem vil se det stadfæstet Trin for Trin, naar han har havt Tid og Leilighed til at gaa de Forhandlinger igjennem, der ere førte. Det ærede Medlem vil deraf se, at lige indtil selve Tallene, som det ærede Medlem angav for Folkethinget som et Udtryk for vor Interesse derved, findes de iagttagne Forhandlingerne. Altsaa paa det Punkt skal der ikke være nogen Uenighed mellem det ærede Medlem og mig, men Forstjellen er — jeg haaber forøvrigt ikke, at der skal komme nogen Forstjæl — at Resultatet for mig har været det, at trods disse alvorlige Betæneligheder maatte jeg alligevel anse det for at være rigtig at vi sluttede Handelstraktaten. Jeg haaber, at naar det ærede Medlem nu har overveiet Sagen, maa han komme til det samme Resultat. Naar det ærede Medlem gjorde gjældende, at der ikke var noget passende Forhold mellem den halve Million Kroner, som vi have Sandsynlighed for at tabe, og saa de halvandet hundredtusind, som Isklænderne og Færingerne kunne antages at vinde paa Klippis, saa tror jeg dog, at det ikke gaar an at udmaale det paa denne Maade. I ethvert Tilfælde gaar det ikke an at gjøre den Slutning, at vi vinde kun 160,000 Kr. paa Fisk, og vi tabe 500,000 Kr., altsaa vinder Spanien saa meget Mere end vi, thi vi maa erindre, at det kun er en ringe Del af disse 500,000 Kroner, som selve Spanien indvinder. Udgjørelsen af disse 500,000 Kr. er jo ingenlunde saaledes at forstaa, og jeg tror, at jeg udtrykte mig tydelig nok forrige Gang, at det er Tabet paa de her indførte spanske Varer alene, nei, det er det Tab, vi ville lide paa alle disse Varer, derjom alle andre Lande opnaa, at der kommer den samme nedsatte Told paa disse Varer, som vi indrømme Spanien. Det ærede Medlem gjorde meget rigtig opmær-

som paa — jeg skal i alt Fald ikke modsig det ærede Medlem — at dette første Skridt henad Veien jo sandsynligvis vil føre flere med sig, at der her ikke er Tale om for en enkelt Gang at gjøre en Fravigelse fra et gammelt System, men at der er Tale om at gjøre et første Skridt fremad paa en Vej, som vi saa sandsynligvis ville komme til at betrede jævnlige. Men naar saa det ærede Medlem spøiede til, at naar man skulde gjøre et saadant første Skridt, saa skulde man ikke begynde med Spanien, ja saa skal jeg dertil sige, at den danske Regjering jo ikke frivillig har valgt Spanien til at gjøre Begyndelsen med, men at det er første Gang, at det er kommet til at staa saaledes, at Opnaaelsen af en vensfabelig Handelsforbindelse med et andet Land kun kunde lykkes derved, at man afsluttede en Traktat. Der har tidligere fra spansk Side og ogsaa ved Traktater og Forhandlinger været fremtalt lignende Forlangender, men de ere frafaldne igjen. Nu er det uundgaelig nødvendigt for at opnaa en vensfabelig Forbindelse med Spanien ogsaa at gjøre disse Indrømmelser. Jeg tror at kunne sige til, at det ikke engang staar til den spanske Regjering at fravige dette, idet det ligger i selve den ny spanske Toldlov-givning, at disse Fordele kun kunne opnaaes paa det Vilkaar, at andre Lande binde sig til den fastsatte Tarif. Det er første Gang, at det har været uundgaelig nødvendigt at træffe Valget mellem enten at opgive det gamle System og binde sine Tariffer eller ogsaa at opgive den gamle vensfabelige Forbindelse med det fremmede Land; saaledes staar det. Naar det ærede Medlem endvidere mente, at denne Overenskomst med Spanien vilde gjøre det vanskelig for os siden at opnaa en lignende Overenskomst med andre Lande, blandt Andet med Frankrig, vil jeg blot, uden at komme dybere ind derpaa, som min Mening udtale, at netop det Modsatte vil vise sig at være Tilfældet. Grunden til, at vi hidtil ikke har kunnet opnaa en saadan Overenskomst med Frankrig har netop været vor faste Vedholden ved vort gamle System. Naar det ærede Medlem bemærkede, at vor Skibsfart paa Spanien ikke var af den Betydning, at det kunde veie noget Væsentligt i Vægtstaaalen, om vi ved en Søfartstraktat fikrede os alle de Fordele, som overhovedet et fremmed Lands Skibe kunne vente at faae i det paagjældende Land, saa vil jeg tillade mig at bemærke, at vor Skibsfart paa Spanien jo paa ingen Maade kan kaldes ubetydelig. Den kan jo ikke maales blot efter den Forbindelse, der er direkte mellem Danmark og Spanien eller efter, hvor mange danske Skibe, der indgaa med Ladning